

I.

Борци.

И въ градъ, и въ село, въ пжтъ, надъ пжтъ
 — Навредъ борци безъ четъ сноватъ;
 На думи щедри и устати,
 На дѣло смѣли, хвѣрковати.

За правда всички да умратъ
 На день безчетно се кълнатъ,
 Но щомъ надвесятъ се стихии,
 Тѣ ставатъ кротки катъ светии.

Умразенъ тѣмъ е хорски гнетъ
 И хленчатъ тѣ надъ роба клетъ;
 Живота искатъ да прераждатъ,
 Но пакъ къмъ него се нагаждатъ.

Крещатъ високо: „Въ мракъ и смрадъ
 Народътъ тъне, мре отъ гладъ“ . . .
 Сами тѣ — сити и богати —
 Живѣятъ въ хубави палати . . .

И въ градъ, и въ село, въ пжтъ, надъ пжтъ
 — Навредъ борци безъ четъ гъмжатъ.
 Борци за мърша — стрѣвни врани,
 Но не за родни, люти рани.

II.

Отъ единъ долъ дрѣнки.

1.

Редъ години Проичо кралъ —
 Кралъ хазната, кралъ отъ хора;
 Две години полежалъ,
 Вмѣсто вкжщи, у затвора.

И свободенъ той е днесъ,
 И почтенъ навредъ минава;
 Всѣки пакъ му прави честь
 И ржка му пакъ подава.